

SERVET'İN ADAĞI

Servet, omzunda giderek ağırlaşan muşamba rulosunu “Gâvur ölüsü gibi bu da.” diye söylenerek düzeltti.

Tuttukları bir oda, bir salon evin döşemesini alırken borçlanmıştı. Yine düğünde takılacak altın ve paralara güvenmişti. Tahtakale yokuşunu muşamba sırtında çıkmaya çalışırken, bir yandan da sergiyi açmadığı için hayıflanıyor-du. “Hem borçlandık hem de bugünkü yevmiyeden olduk.”

diye kendi kendine söylenirken ayağı kaydı ve omzundaki muşamba kaldırımın dibine dolan yağmur suyuna düşecekken var gücüyle engel oldu. Nefes nefese kalmıştı, ama muşambayı da ıslanmaktan kurtarmıştı. Havada bulutlar giderek çoğalıyordu. “Yağmur başlamadan bir an önce varayım eve.”

Tekrar yürümeye başladığında, muşamba sanki daha çok ağırlaşmıştı. Nazlı'nın sevincini düşününce, her şeyi unutuyor; daha hızlı yürümeye

çalışıyordu. Susuzluktan boğazı kurumuş biraz da acıkmıştı. Simitçinin yanından geçerken, kırmızı susam kokusuyla içi bir hoş oldu ama durup bir tane almak yerine “Hadi bi gayret!” diyerek yürümeye devam etti. Fakat o ne? Yukarıdan gelen biri, freni patlamış kamyon gibi üzerine doğru koşuyordu. Servet ruloğu omzundan bırakmadan kenara çekilmeye çalıştı, ama adamlar birken iki oldu. Peşlerinde de iki silahlı polis vardı. Sanki bilhassa onun üzerine geliyor gibiydiler.

Servet “Duruun!” demeye kalmadan adamın biri var gücüyle çarpıp sendelemesine sebep oldu. Servet muşambayı düşürmemeye çalışırken tökezledi. Tam kendini doğrultmuştu ki, bu defa diğer adam hızla çarptı ve Servet yere düşerken, muşamba da kırmızı halı gibi açılarak, aşağı doğru geldiği yoldan geri indi. İnsanlar silahları görünce, çığlık atarak, o anda bardaktan boşanırcasına başlayan yağmur altında, sağa sola kaçışmaya başladı. Bazıları muşambanın üzerinde ayağı kayıp yuvarlandı. Arkadan gelenler de onların üzerine düştü. Ortalık bir anda ana baba gününe döndü. O hengâmede zavallı Servet bir ucundan muşambasını çekip almaya çalıştı, ama yazık ki bütün çabaları boşa çıktı. Sonunda vazgeçip ucunu bıraktı elleri cebinde, omuzları çökmüş bir halde ıslanmaya aldırmadan yoluna devam etti.

Hırsından gözüne yaş dolmuştu. Etraftakiler fark etmesin diye acele bir hareketle sildi. O anda önüne çıkan küçük bir dilenci çocuğa acıyarak, bir on kuruş çıkarıp verdi. Dilenci verdiği paraya küçümseyerek bakınca “Beğenmedin mi? Sanki benimle kazandın. Kolay tabii kenarda durup da, gelip geçene el uzatmak.”

Şimdi kendini biraz daha iyi hissediyordu. Servet yanından uzaklaşırken dilenci on kuruşu var gücüyle fırlattı. Para Servet'in sırtının tam ortasına geldi. Camı acımadı ama dönüp dilencinin ağzını burnunu da-

ğtırmakla, umursamadan yoluna devam etmek arasında bir an karsız kaldı ve sonra omuz silke-rek yoluna devam etti.

Eve girince, anasının konuşmasına fırsat vermeden üzerindeki çıkardı ve kendini yatağa attı. Hiç bir şey düşünmeden

“Eve girince, anasının konuşmasına fırsat vermeden üzerindeki çıkardı ve kendini yatağa attı. Hiç bir şey düşünmeden uyumak ve uyanınca da bunları hiç yaşamamış olmak istiyordu. “Nasıl olacaksa?” diye kendiyile dalga geçerken uyuyakaldı.”

uyumak ve uyanınca da bunları hiç yaşamamış olmak istiyordu. “Nasıl olacaksa?” diye kendiyile dalga geçerken uyuyakaldı. İkinci vaktine yakın,

- Oğul birazdan ikinci okunacak. Kalk namazını kıl da iki kaşık bir şey ye.

Servet sarımsaklı tarhana çorbasını kızarmış ekmekle kaşıklarken, anasına çarşıda olanları anlatmayı istemedi. Ne güzel çorbasını içiyordu. Hem sobada çay da kaynıyordu. İçeriden tatlı

bir şeylerin kokusu bile geliyordu. Bu keyfi bozmanın hiç sırası değildi. Zaten karar vermişti. Bugün sade kendi istediği gibi davranacak, hiçbir şeyi umursamayacaktı. Yanılmamıştı. Anası kalburabastı yapmıştı. Çayı, kalburabastının tadını çıkararak afiyetle içti. Sonra “Biraz dolayım.” diyerek çıktı. Yağmur dinmiş, güneşin ışınları altında etrafa güzel bir toprak kokusu yayılmıştı.

Önce Şehzadebaşındaki Helvacıbabaya gitti. Adak adayan, dua eden kadınlar, koşup oynayan çocuklarla bahçe doluydu. Kadınların bazıları, toprağa bir şeyler çiziyor, kimi çocuk atletli sallayıp dua ediyordu. Adağı yerine gelenlerden bazıları da evde pişirdiği helvayı dağıtıyordu. Helva dağıtanlar öyle ısrarlıydı ki, sanki ne kadar çok insan yerse duaları o oranda kabul olacaktı. Servet un helvasını pek sevmezdi ama irmikten doyana kadar yedi. Kendi de önce dua edip, sonra çınar ağacının altına çizebildiği kadar çok para çizdi. Sonra ayrılırken birden geri döndü ve uzunca bir muşamba çizdi.

Kadınlar aralarındaki bu tek erkek adakçıyı gülerek izlediler. Yaşlılardan biri konuşmak istedi ama Servet'in gözü almadı durup ta sohbet etmeyi. Hepsine “İyi günler” dileyerek çıktı camiden ve Vefa Bozacısına gitti. Sıcak sarı leblebi ile iki büyük bardak boza içti. Çocukluğundaki gibi yanında kaşık olmadığına hayıflanmıştı. İki büyük bardak içmişti ama hâlâ gözü barda-

ğın dibinde kalan bozadaydı. Eve doğru ağır ağır yürürken, gün boyunca yaşadığı sıkıntıları unutmuş gibiydi.

Eve vardığında hava iyice kararmıştı. Hiç konuşmadan akşam namazını kıldı, divana oturup boylu boyunca ayaklarını uzattı. Annesi “Var bu oğlanda bir hal ya. Bakalım ne zaman çözülecek.” diye bekliyordu. Kapı çaldı. “Babam gelmiştir!” diyerek kalktı.

Kapıda bir polis duruyordu. Hırsızların yakalandığını ve onun ifadesinin de gerektiğini söyledi. Servet yol boyunca “Hırsızlar yakalandıysa muşambanın sayesinde. Belki de Helvacıba’da ettiğim dua kabul oldu. Ödül falan verirlerse...” diye düşünüp hayal kurdu. Hayal kurdukça, gerçek olacağına daha çok inandı. Önce kalın bir camın ardında yakalanan iki suçluya baktırdılar. Servet emin değildi. “Valla komserim, o hengâmede çalgab gördüm ama sanki benziyorlar.”

“Şimdi esas konuya girerler.” diye beklerken bir odaya aldı-

lar. Masa başında oturan komiser kaşlarını çatarak dik dik bakıttan sonra

- Bu yakalanan hırsızlarla bir ilgin var mı?

Servet şaşkınlık içinde

- Ne ilgim olacak?

- Görenler, polis geçerken yere muşamba attığını söylediler. Arkadaşımız koşarken düşüp ayağını kırdı. Acil ameliyata aldılar. Şikâyetçi olursa iş değişir. Uzun uzun ifadesi alındı. Polis kendine gelip de onun lehine ifade verince nihayet serbest bıraktılar.

Kapıda bekleyen babası yaşlarında tanımadığı bir adam, gülererek teşekkür ederken Servet’in içinde yeniden bir umut doğdu.

Allah razı olsun senden. Sen olmasaydın hırsızlar yakalanamazdı. O gün evimi satmıştım parası da dükkânda’yı. Komşudan bir şey isteyene kadar, hırsızlar ne var ne yok almışlar. Burada adresim yazılı bir şeye ihtiyacın olursa gel beklerim.

Servet bir kez umutlanıp bir kez daha hayal kırıklığı yaşadık-tan sonra;

Sağ ol dayı hiçbir şey lazım değil ama bir çayını içmeye gelirim.

Nikâha birkaç gün kala, Servet hem nikâh davetiyesini vermek hem de bir çayını içmek için adamın dükkânına gittiğinde çok şaşırıldı. Burası halı ve muşambadan çeşit çeşit döşemelerin olduğu bir dükkândı. Belki adama durumu biraz çıtlattırır, döşemelik bir şey hediye edebilirdi. Bir umutla içeri girdi. Biraz hoşbeşten sonra, sözü o güne getirdi ama adam durumu bir türlü anlamıyordu. Servet umudu kesip, müsaade isteyerek kalktı. Adam “Evleniyormuşsun. Çekinme ihtiyacın olan bir şey varsa al.” dediğinde de hiç hevesi kalmamıştı. Adam onun bir şey istemediğini görünce içeriden büyük bir rulo muşamba getirdi.

“Bu fabrikadan hatalı çıkmış. Deliği yırtığı yok ama desenini kaymış. Al bunu sana lazım olmazsa konuya komşuya verirsiniz.” diyerek ruloyu bir el arabasına koydu ve “Hadi arabayı sonra getirirsin.”

Servet kenardan kenardan giderken “Helvacıba’daki adağım yerine geldi.” diye sevinliyordu ama esas sevinci muşambayı odaya döşerken yaşadı. İçinden yepyeni deri bir cüzdan çıkmıştı. Cüzdanın içi Servet’in borçlarını ödemeye yetecek kadar kâğıt para ile doluydu.